LA CASA MALEÏDA

Aquell dia seria un dels que l'Odei no oblidaria mai. Encara no coneixia la seva nova casa, la tenia davant però aquesta seria la primera vegada que la veuria per dins. Tres setmanes abans, una nit, la seva mare els va anunciar que el seu pare marxava de casa, i des de llavors, tot havia anat canviant a passos agegantats sense que en Odei i la seva germana Paula tinguessin temps d'habituar-se.

— Ja veureu com us agradarà! És més gran que el pis de Barcelona, el poble és tranquil i podreu sortir més al carrer! — intentava animar-los la mare, quan va aturar el cotxe.

Parats allà davant de la casa, era cert que aquesta semblava molt gran. Des de la vorera començava un caminet d'uns 10 metres envoltat de gespa curosament tallada, fins la porta d'entrada on dos arbusts s'obrien per donar lloc a una gran porta d'estil victorià. Els enormes finestrals del primer pis eren impenetrables per unes cortines tan obagues que no deixaven l'entrada de cap raig de llum, a diferència d'unes petites finestretes triangulars de les golfes, que malgrat no tenir cap cortina transmetien l'estranya sensació de tractar-se d'una habitació fosca on semblava que no devia haver-hi gaire llum.

Va decidir finalment sortir del cotxe i entrar. Era cert que el menjador era gran, fins i tot tenia una llar de foc!

La seva germana va entrar a la casa en silenci, va travessar el menjador i es va dirigir directament a les escales que donaven al pis de dalt seguida de l'Odei. La Paula va entrar en una habitació, la va examinar i després va anar a la del fons del passadís fent el mateix. Llavors per primera vegada en aquell dia va dir: "em quedo aquesta".

Jo vaig deixar la meva motxilla a sobre del llit de l'altra habitació. La mare que venia darrere nostre va dir tota emocionada: "veig que ja heu escollit, genial!" Aquella nit el sopar semblava una celebració: van encarregar dues pizzes i cocacola. Llàstima que per ell no hi hagués res per celebrar.

Al moment d'anar a dormir, en Odei se sentia intranquil. Anava mirant enrere tota l'estona amb la sensació constant que hi havia algú darrere la seva esquena, però sempre que es girava podia comprovar que no era així.

— Es pot saber que busques tant Odei? — li va demanar la mare.

— Crec que hi ha algú.

— No diguis tonteries, no estàs acostumat a una casa tan gran ni als seus sorolls. Es una casa vella i la fusta del terra i les portes grinyola.

— Puc dormir amb tu? — va demanar amb la veu més dolça que va saber fer.

— Odei, ja tens 10 anys. No es bona idea, estic cansada i tu has de dormir al teu llit.

— Es que crec que hi ha algú...

La mare va sospirar cansadament i després d'uns segons, va afegir amb una veu que demostrava que se li començava a acabar la paciència: — ha estat un dia llarg, sé que trobes a faltar el pis que teníem i la teva habitació, i sé que és un gran canvi per a tots, però necessito que posis de la teva part.

En Odei va resignar-se. Sabia molt bé quan la seva mare no cediria i aquell to de veu li indicava que no valia la pena insistir.

Al travessar la porta de la seva habitació, una sensació de fred es va instaurar al seu cos, sensació que no va marxar ni quan es va ficar al llit ni quan es va col·locar per sobre la seva manta preferida. Li va costar molt conciliar la son i una vegada ho va aconseguir, va dormir neguitós. Tota una sèrie de somnis van ocupar la seva ment i quan va sonar el despertador, tenia la sensació que fes poca estona que s'havia ficat al llit.

El dia va transcórrer sense més, obrint caixes empaquetades i col·locant peluixos i llibres als mobles ja existents de la seva nova habitació. Després de dinar estava avorrit i li va demanar a la seva mare de jugar junts.

— Mira tot el que em queda encara per endreçar abans que comenci a treballar demà.

— Es que m'avorreixo.

La mare va aturar-se un segon i el va agafar per les espatlles: — mira deixa'm que acabi de posar al lloc aquestes caixes i després de berenar jugarem junts. Mentre, surt una estona al jardí amb la pilota que fa un dia preciós.

Sense estar gaire convençut, va anar al garatge a buscar la pilota i es va dirigir a la part del darrere de la casa, on el dia anterior havia vist una cistella penjada. No tenia gaires ganes d'encistellar, la llençava sense cap esforç contra la paret, quan va veure que una llum sortia d'aquelles finestres petites de la part més alta de la casa. Va dirigir la mirada en aquella direcció i la llum va desaparèixer. Que hi devia haver-hi allà?

Quan el dia anterior va recórrer tota la casa, no va trobar escales que arribessin tan a dalt. Únicament una mena de porta tancada enganxada al sostre amb un tros de corda que acabava en bola.

Capficat i amb la ment en un altre lloc, va albirar una ombra recorrent les dues finestres. Es va quedar glaçat. La pilota se li va caure de les mans. L'ombra va desaparèixer. Va pestanyar vàries vegades sense reaccionar ni saber que pensar o que fer. Va tornar a fixar la mirada aquesta vegada molt atentament. No va veure res. S'ho havia imaginat? Va agafar la pilota que havia anat a parar a un dels arbusts i va tornar a mirar. Res.

Neguitós, va entrar a l'interior de la casa. Ja no volia jugar més.

Aquella nit, a l'igual que l'anterior, li costava adormir-se. Amb la mirada va recórrer les parets buides fins arribar a la porta de l'armari. Estava entreoberta, i ell no recordava haver-la deixat així. Des de petit mai li havia agradat veure les portes mig obertes, així que es va aixecar per tancar-la i tornar al llit. Quan es va tornar a col·locar la manta, va sentir una porta grinyolar, i al aixecar una mica el cap la va tornar a veure novament oberta. El cos se li

va paralitzar, no va voler moure's perquè tenia la sensació que si feia soroll qui fos que es trobava allà el veuria. Sense perdre de vista la porta, va veure com de l'interior de l'armari sortien uns dits que l'agafaven per obrir-la encara més. Era una mà petita, semblava d'un nen com ell, però se li marcaven molt els ossos, i al deixar més espai va veure com darrere d'aquesta mà va aparèixer una cara negra i tètrica. Els ulls semblaven dos forats sense cap llum, més grans de l'habitual i la boca, petita, no es movia. La seva cara no va canviar d'expressió ni va reflexar cap emoció. La figura va començar a avançar permetent veure la resta del cos. Tenia els cabells totalment despentinats, a l'alçada de les espatlles i semblava que s'hagués estat rebolcant pel fang de tant brut que el duia, així com tota la seva roba. Al baixar la mirada va veure que anava descalç i quan va venir direcció al seu llit, va deixar anar el crit més esgarrifós de la seva vida, mentre tancava els ulls. Estava convençut que aquell criatura el mataria. Quan els va tornar a obrir, estava sol a l'habitació, l'espectre havia desaparegut, però la porta de l'armari continuava entreoberta. La seva mare va aparèixer corrents per la porta de la seva habitació espantada encenent la llum. En Odei, cridant, no va parar de repetir que a l'armari hi havia algú. Ella va mirar cap a l'armari, el va acabar d'obrir del tot i allà, van poder veure les xaquetes penjades i alguns pantalons mal plegats.

—Aquí no hi ha ningú Odei, has tingut un malson.

— Et juro que hi havia algú! Venia cap a mi!

La mare, pacient, es va apropar al llit, el va acariciar el cabell com quan era més petit i va decidir no dir res però quedar-se uns minuts fins que es tranquil·litzés i es pogués adormir. L'endemà quan es va despertar el seu primer pensament va ser la figura que la nit anterior havia vingut a la seva habitació. Sabia que no ho havia somiat per molt que digués la seva mare, era massa real.

Era el seu primer dia d'escola i tothom el mirava estranyat. Pocs nens de la seva classe es van apropar a saludar-lo, i ho agraïa, ja que no tenia ganes de xerrar amb tots aquells desconeguts, fins que un d'ells que no parava de mirar-lo fixament, va despertar la seva atenció.

— Hola — va dir l'Odei.

— Ets tu qui ha vingut a viure a la casa del final del carrer?

En Odei, confós, va dir: — Suposo. La meva casa és aquella de color marró amb una porta molt gran i una campaneta que fa de timbre.

— Allà vivia el meu amic — va respondre el nen amb un to ferm i seriós.

En Odei no va saber què respondre.

— La casa està maleïda, hauríeu de marxar ben lluny tu i la teva família.

I després d'això va marxar deixant sense paraules a l'Odei.

La seva mare, que havia vist l'escena des del cotxe però desconeixent que s'havien dit, li va dir tan aviat va entrar al cotxe: — Què tal el primer dia? Veig que has fet algun amic!

— Normal, suposo — va respondre sense ganes de continuar.

La resta del camí fins arribar a casa va romandre en silenci. No volia explicar-li a la mare com se sentia, diria que són tonteries i que havia de posar més de la seva banda, que els inicis són difícils i que tot aniria bé. Començava a saber de memòria les contestes a la majoria de les seves preguntes.

Aquella nit estirat al llit, mirant els estels fluorescents que la seva mare li havia penjat al sostre, va escoltar com una pilota botava. El soroll venia de dalt. Al cap d'una estona va parar. Després va tornar i així durant quasi tota la nit.

Al matí l'Odei tenia els ulls tan inflats i vermellosos que denotaven el seu cansament. Aquesta vegada estava segur que la casa estava habitada i que no estaven sols. Així que durant l'esmorzar li va demanar a la seva mare que hi havia a dalt, a l'habitació de les finestres petites.

— Res important, coses velles dels anteriors propietaris que no van voler endur-se'n.

— He sentit una pilota botar.

— No diguis tonteries, allà no hi ha joguines de nens i menys encara algú que les faci servir — va dir la mare amb un to més seriós.

— Però mama, jo ho he sentit!!

— Prou Odei! — va aixecar la veu més del que hagués volgut. — No tinc temps per aquestes tonteries. Aquesta és ara la nostra casa, tant si t'agrada com si no. S'ha acabat la conversa.

En Odei no va tornar a obrir la boca. Va pujar a la seva habitació i va tancar la porta. Estava enfadat. Per què li costava tant a la seva mare creure'l? Tot el que li deia darrerament semblava que fossin exageracions seves.

Es va seure al terra, al mig de l'habitació sense saber què fer. Va aixecar el cap mirant al seu voltant, encara tenia coses empaquetades. No tenia gens ni mica ganes de jugar i encara menys d'endreçar res. De cop, va sentir un calfred, i els seus cabells es van moure degut a una ràfega d'aire. Va mirar cap a la finestra suposant que la corrent provenia d'allà i llavors el va veure, just davant seu, de peu. El mateix nen. Tornava a mirar-lo fixament sense mostrar cap emoció. Tot ell era fosc, com si fos una ombra inert que tapava les vistes de la finestra. En Odei no es va moure, no podia, volia cridar la seva mare però sentia que no li sortia la veu. Sentia que s'estava asfixiant i que el nus que tenia a la gola no el deixaria respirar i l'acabaria matant. Una descàrrega elèctrica li va recórrer el cos, des de la gola fins el cervell on va sentir una punxada tan forta que el va provocar una espècie de mareig que el va

retornar a la realitat. Llavors les seves cames i els seus braços van reaccionar. Va col·locar les mans darrere per impulsar-se i retrocedir uns passos mantenint la mateixa posició asseguda que tenia.

Aquest espectre fosc no es va moure en absolut. En Odei va tornar a tirar-se una mica més enrere el que va provocar que la presència fosca es portés un dit davant els llavis i sense emetre cap soroll el va indicar silenci.

Es va aturar, va deixar de moure's. Llavors sí, l'espectre va avançar cap a ell agenollant-se i col·locant-se en la mateixa posició asseguda que ell però respectant una mínima distància. Semblava que estigués davant un mirall i es veiés a si mateix, si no fos perquè la figura que tenia al davant no tenia vida.

— Qui ets? — va demanar amb un fil de veu.

L'ombra no va contestar, únicament va restar davant seu sense moure's. Els seus ulls penetrants l'examinaven com si entressin dins el seu cos. Eren uns ulls foscos, sense vida.

Va sentir la veu de la seva mare que el cridava. L'espectre va desaparèixer. Darrere l'espai que havia estat ocupant aquest ésser, el dia s'havia fet fosc. De la finestra ja no entrava la llum del sol. Era impossible saber quanta estona havia passat, únicament sabia, que no estava sol. Aquella presència estava cridant la seva atenció però desconeixia quines eren les seves intencions.

Els dies van anar transcorreguent i malgrat no va tornar a veure aquella imatge que ja quedava difusa a la seva ment, cada nit podia continuar sentint aquella maleïda pilota rebotar al pis de sobre. Fins que va arribar el divendres abans de vacances de Tots Sants, i com era habitual, després de festejar a l'escola la castanyada, les classes van acabar una hora abans.

En Odei es va dirigir directament a casa per berenar mentre esperava que arribessin la seva germana i la seva mare, però aquella tarda, quan sortia de la cuina d'haver-se preparat un entrepà, va tornar a veure el mateix nen fosc i tètric, de peu, davant la porta del menjador, com si l'estigués esperant. Novament no va saber què fer, si moure's o esperar que aquesta presència es manifestés. No va sentir la mateixa por que la primera vegada que el va veure. Li transmetia una barreja d'inquietud i familiaritat. No sabia perquè se li apareixia, però va decidir què no fugiria. Aquesta vegada tampoc va emetre cap soroll, únicament va restar de peu mirant-lo fixament, a l'igual que la primera vegada que se li va presentar. Al cap del que creu que va ser una breu estona de temps, l'espectre va girar el cap dirigint-lo a un moble arcaic que ja es trobava a la casa quan van venir. Amb una mà, va assenyalar aquest calaixer que es trobava darrere un sofà. En Odei va seguir amb la mirada la direcció de la mà. Va avançar uns passos fins arribar a l'alçada del moble. Va tornar a mirar l'espectre que no s'havia mogut de posició i encara assenyalava el mateix lloc.

Va obrir un per un els tres calaixos del moble, fins que al de baix, mig tapat entre altres papers diversos, va trobar un retall de diari. L'article havia estat retallat i únicament es veia la fotografia d'un nen amb l'anunci: "COMMOCIÓ PER LA DESAPARICIÓ DEL POL".

Paralitzat, va tornar a girar lentament el cap, i va veure que la presència era el nen de la fotografia que encara tenia a les seves mans! Llavors va entendre que aquest esperit estava intentant comunicar-se d'alguna manera amb ell. Sense intercanviar cap paraula, l'esperit va girar i travessant el menjador, es va dirigir a la porta d'entrada de la casa. Va prendre el caminet que connectava amb la vorera i va començar a caminar. En Odei el va seguir, sense saber perquè ho feia i sense saber a on es dirigia.

Tres anys més tard, un dia de tardor...

La Blanca estava amb els seus pares a la cuina de la seva nova casa. Feia molts pocs dies que s'havien mudat i una de les coses que més gràcia li feia era esperar el moment en què un noi amb bicicleta passava pel barri llençant els periòdics a cadascuna de les cases. La seva era la darrera del carrer, així que quan el noi passava, ella ja havia acabat d'esmorzar.

— Ja vaig jo! — va cridar sortint corrents fora de la casa per agafar el periòdic que es trobava al seu jardí.

En primera plana, es podia veure la següent notícia:

"ES COMPLEIXEN 3 ANYS DE LA DESAPARICIÓ D'UN SEGON NEN A L'ANOMENADA CASA MALEÏDA"